

Konečně namítá stížnost, že, jak jest prokázáno soudními rozsudky — jest st-l znám pode jménem H. a nepoužívá proto tohoto jména neoprávněně. I tato námitka jest bezdůvodná, neboť změna rodného jména jest — jak správně vyslovil žal. úřad v nař. rozhodnutí → přípustná jen na základě povolení zsp-ě. Pokud st-l takového povolení nedosáhl, nemůže své rodné jméno změnit a nesmí tedy ani používat jména, pod kterým je sice v okolí znám, jež mu však podle zák. nepřísluší.

Z toho, že používání jména H. bylo dovoleno st-lovým bratrům, nemůže stížnost dovozovati, že také st-l, kterému takové povolení bylo odepřeno, užívá tohoto jména oprávněně, neboť z této skutečnosti plyne právě pravý opak.

Č. 7700.

Dávky za úřední úkony. — Lesnictví: O předpisu dávek za povolení mimořádné těžby lesní — věty jako při Boh. A 7499/28.

(Nález ze dne 22. ledna 1929 č. 26.257/27.)

Prejudikatura: Boh. A 6426/27 a 7499/28.

Věc: Městská obec Š. (adm. Dr. Em. Patz z Prahy) proti ministerstvu zemědělství stran dávky za úřední úkony.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje, pokud jde o stanovení výše dávky částkou 13.500 Kč, pro vady řízení; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Městský lesní úřad v M. Š. žádal dne 11. března 1926 žal. úřad za dodatečné svolení ve smyslu § 4 zák. ze 17. prosince 1918 č. 82 Sb. k užívání kalamitního dříví, vývratem ze dne 12. listopadu 1925 v městských revírech získaného. Žal. úřad vyhověl výnosem z 27. května 1926 této žádosti a povolil st-lce mimořádnou těžbu kalamitního dříví s hmotou do 27.000 m³. Současně jí uložil, aby zaplatila za povolení mimořádné lesní těžby podle § 4 zák. č. 82/1918 s hmotou do 27.000 m³ dřeva kalamitního podle zák. č. 53/25 o dávkách za úřední úkony ve věcech správních a pol. 3. sazby E vl. nař. č. 163/25 dávku 13.500 Kč.

O stížnosti podané do vyměření dávky uvážil nss toto: — — —

Bez důvodnou shledal nss námitku, že ustanovení pol. E 3 vl. nař. č. 163/25 odporuje ustanovení §§ 1 a 2 zák. č. 53/25, ježto prý při povolení mimořádné těžby ve smyslu § 4 zák. č. 82/18 nejde o úřední úkon, který se stal podstatně v zájmu soukromém, ani o udělení oprávnění nebo poskytnutí výhody.

Zákon č. 82/18 zapovídá v § 2 těžení porostů příliš mladých a v § 3 těžení přílišného množství dříví v poměru k celkovému rozsahu lesa. Podle § 4 může výjimky z těchto ustanovení případ od případu z důvodů veř. připustiti min. zeměd. Dostává se tedy tím, že úřad ve smyslu § 4 svolí ke kácení dříví přes míru stanovenou v §§ 2 a 3 straně výhoda naproti všeobecnému zákonnému stavu, pozůstávajícímu v tom, že strana může těžiti více, než by podle zákona samotného směla těžiti. Povolení

výjimky dle § 4 jest dáno do vůle úřadu, strana nemá, i když jsou dány veř. důvody pro povolení, nároku na příznivé vyřízení své žádosti. Jde tedy o poskytnutí výhody ve smyslu odst. 1 § 1 pokud se týče odst. 2 § 2 zák. č. 53/25.

Jak nss již v nář. Boh. A 6426/27 vyslovil, lze za udělení oprávnění a poskytnutí výhod ve věcech správních podle odst. 1 § 1 zák. č. 53/25 vybíratí dávku za úřední úkony bez ohledu na to, zdali pro udělení oprávnění neb poskytnutí výhod byl směřodatným také podstatně zájem veřejný.

Ježto, jak uvedeno, při povolení mimořádné těžby dle § 4 zák. č. 82/1918 jde o poskytnutí výhody ve smyslu zák. č. 53/25 a taková výhoda dle své povahy se vydává podstatně v zájmu soukromém, nemohl nss shledati, že by pol. E 3 vl. nař. č. 163/25, která za povolení mimořádné těžby lesní nad 25 m³ podle § 4 zák. č. 82/18 stanovila dávky za úřední úkony, odporovala ustanovení odst. 1 § 1 zák. č. 53/25 (viz též nář. Boh. A 7499/28).

Stížnost uplatňuje dále, že v daném případě vůbec nejde o mimořádnou těžbu, nýbrž o škodu způsobenou vyšší mocí, kterou st-lka podle předpisů lesního zákona musila odstraniti. — I tato námitka jest lichá. Ze spisů jest patrné, že st-lka žádala podáním z 11. března 1926 výslovně za povolení k těžbě ve smyslu § 4 zák. č. 82/18, kterážto těžba jí byla žal. úřadem povolena. Šlo tedy v daném případě o povolení dle § 4 zák. č. 82/1918, vydané k žádosti strany. Zdali strana měla onoho povolení vzhledem k ustanovení lesního zákona vůbec zapotřebí, jest pro posouzení tohoto případu lhostejno, kdyžť povinnost k placení dávky za úřední úkony nastává vydáním úředního úkonu bez ohledu na to, které motivy vedly stranu, aby se tohoto úkonu domáhala.

Lichou jest i další námitka stížnosti, že povolení bylo podmíněno tím, že si obec opatří svolení mor. zv-u ve smyslu § 2 odst. 2 zák. č. 329/21, takže předpis dávky byl předčasný. Neboť uložil-li žal. úřad obci, aby si opatřila souhlas bezprostředního úřadu dohlédacího ve smyslu cit. ustanovení zák., pak nešlo o nějaké podmíněné povolení mimořádné těžby, nýbrž o upozornění, že těžbu nebude možno provést, nebude-li učiněno uvedenému ustanovení zákona zadost.

Další námitky stížnosti obracejí se proti výši stanovené dávky a uplatňují, že nař. rozhodnutí není v tomto směru odůvodněno a že nebylo zejména přihlíženo k tomu, že úřadu z úředního úkonu nevznikly žádné zvláštní náklady, že úřední jednání nebylo ani rozsáhlé ani obtížné, dále že věc nemá pro stranu žádného zvláštního významu a nevzniká jí z ní žádný prospěch a že jde o veř. korporaci, jejíž jmění slouží výhradně veřejným účelům. Nss shledal stížnost v tomto ohledu důvodnou.

Č. 7701.

Dávky za úřední úkony. — Lesnictví: Povolení mimořádné lesní těžby podle § 4 zák. č. 82/18 anebo opatření podle §§ 50 a 51 lesního zákona?

(Nález ze dne 22. ledna 1929 č. 26.258/27.)